

קונטרס
שיחות
קודש

גפאל דיטבתא - נעילת דלת

יו"ט שבועות

פרשת בהעלותך תשפ"ב
♦ גליון קד ♦

החזרת נתרמה

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

....

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשונו הבהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

קידוש שבת פרשת נשא

אנו קוראים רות בשבועות. ושם מוזכר כל הייחוס של דוד המלך. לכאורה עכשיו הוא גם היארציית של דוד המלך, ואף אחד לא היה רוצה שביום כזה יזכרו בדיוק מאיפה הוא מגיע ומי ההורים שלו, כולם רוצים שידברו עד כמה הוא היה אדם טוב ונחמד, ועד כמה הוא למד ועבד את הקב"ה, אבל אף אחד לא ירצו שידברו ביום כזה בדיוק מאיפה הוא מגיע?

ועוד קשה, הקב"ה אמר למשה רבינו לך רד. לכאורה הלא אין להקב"ה אף אחד בעולם שעובד אותו כמו משה רבינו, ולפחות שישאיר לעצמו משהו כמו משה רבינו קרוב אליו, ולמה בדיוק לו אומר הקב"ה לך רד. את זה אפשר לאלו שלא עובדים את הקב"ה ולא לאלו שכן עובדים, ולכן צריכים אנו להבין מה הכוונה בלך רד?

אלא איתא בחברותא ⁽¹³⁴⁾ צדיק האמת במה הוא צדיק האמת? במה שהוא יכול להתעלות בדרגה שהוא למעלה מהפגם אשר שם אין מציאות אחרת בלתי לד' לבדו. הצדיק האמת לית ליה מגרמיה כלום וכל המחשבות והדיבורים והמעשים הכל מבוטל אל המציאות הויה ברוך הוא. ממש, כל עצמותי תאמרנה ד', דער גאנצער מציאות זיינער איז רבש"ע (כל המציאות שלו הוא רבש"ע) מה שחושב הוא רבש"ע מה שמדבר הוא רבש"ע וכל העשייה שלו הוא רבש"ע אינו משאיר לעצמו כלום כי אינו מציאות בפני עצמו.

הגדלות של צדיק אמת אינו בזה שמתעלה למעלה מהפגם כי הלא זהו מציאותו. העבודה שלו אינו בהתעלות כי הצדיק האמיתי אינו מתעלה אלא זהו מציאותו. ואם

הוא צריך לעשות מאמץ כדי להתעלות איז הער נישט צדיק אמת (הרי אינו צדיק אמת) כי אז מרגיש איזה מציאות של עצמיות שאת זה צריך לעלות ואם מרגיש איזה מציאות כל שהיא אינו צדיק אמת. הצדיק האמיתי אינו מציאות כלל וכו' מהותו בלתי לד' לבדו בכל המובנים ממש.

הצדיק האמת יכול לעלות לדרגת קודם הפגם אבל הוא מוכרח לרדת בבחינת לך רד. ולמה? כי שחת עמך. ואם הצדיק האמת לא ירד לא יוכל להבין את העם בנפילות שלהם ולא יוכל לדון אותם לכף זכות. כמו שמצינו לפעמים שצדיקים אמיתיים הרגו בעלי עבירות כפי שמסופר הרבה פעמים בחז"ל מאידך אם הצדיק האמת יורד אל העם בתוך הפגמים שלהם ודן אותם לכף זכות יכול להעלות את החוטאים בפגמיהם ומתקנם להיותם בעלי תשובה בכוח התעוררות תשובה שהחוטאים מקבלים החיזוק וההתחזקות מהצדיק האמת.

הבעש"ט הק' אומר שכתוב אשרי הדור אשר הנשיא יחטא. לכאורה מי היה רוצה רבי בעל עבירה, הלא כל אחד היה רוצה רבי שהוא קדוש מרחם אמו וכדומה, א"כ מהו הכוונה אשרי הדור אשר הנשיא יחטא. אלא הכוונה הוא כנ"ל, נשיא שלא חטא לא יוכל להבין אף פעם את אנשים ולא יהיה לו מציאות להעלותם משם, ולכן חייב הנשיא לחטוא ואז הוא יבין אותם ויהיה לו מציאות להעלותם משם, וזהו הכוונה אשרי הדור אשר הנשיא יחטא, כי כזה נשיא יוכל להעלות את כולם בחזרה להקב"ה. וזה הכוונה במה שאמר הקב"ה למשה רבינו לך רד כי שחת עמך, וככה יהיה לך מציאות לגאול אותם מלרדת שחת.

כאשר הצדיק האמת יורד אל הפגם נדבקים אליו נשמות ערטליות. נשמות ערטליות המה נשמות שלא הגיעו לתיקונם לפני שנפטרו מהעולם, כלומר שלא חזרו בתשובה לפני פטירתם, ומחפשים דרך איך לעלות אל צור מחצבתם. אחד הדרכים להתעלותם הוא בזה שנדבקים בצדיקים אמיתיים. וכאשר הצדיק האמיתי מתעלה אל למעלה מהפגם מעלים אתם את אותם נשמות ערטליות.

בזה שהנשמות הערטליות נדבקים בצדיקים האמיתיים הם גורמים לצדיקים האמיתיים להיותם במצב של ירידה כי לגבם הם במצב של נפילה. אלא שעושים זאת מתוך רצון כי ע"י כך מצילים את הדור. וזה היה בחינת משה רבינו ודוד המלך. אצל משה רבינו נאמר לך רד כי שחת עמך, ועל דוד המלך נאמר לא היה ראוי לאותו חטא של בת שבע אלא להורות תשובה ליחיד. ושני המצבים היו בשבילם מצב של ירידה ונפילה.

וזה הכוונה היה עם משה רבינו שהקב"ה אמר לו לך רד, נכון שמצד משה עצמו היה יכול להישאר קרוב להקב"ה, אבל מצד שני היה צריך לרדת לבני ישראל כדי להעלותם, וכן דוד המלך ירד לכל מיני מקומות כדי להעלות משם נשמות ערטליות. וכן ביום הפטירה שלו מזכירים לו בדיוק הייחוס שלו, כי דוד המלך היה חי עם הסכנה כל הזמן שבלי רחמים מהקב"ה הוא לא יכול לעשות שום דבר ולהגיע לשום מקום, וממילא דווקא דוד המלך שהגיע מכאלו מקומות נמוכים הוא היה יכול לעזור לבני ישראל לצאת מכל מקום בעולם ולהתקרב בחזרה להקב"ה, וממילא מזכירים לו את זה ביום הפטירה שלו וזה כל זכותו וקיומו בעולם.

נשמות כאלו נמצאים בכל דור כאימרת חז"ל התפשטותא דמשה בכל דור ודור, בכל דור ישנם צדיקים אמיתיים היורדים ממדריגתם העליונה כדי להשפיע על אותם חוטאים לתקנם מפגמיהם להיותם בעלי תשובה. צדיקים אלו נקראים צדיקים נסתרים, ולמה הם נסתרים? כי אם יהיו גלויים לא ירצו לקבל מהם כל השפעה כי מראש יתנגדו להם ולא ירצו להתחבר אליהם, ע"כ הם צריכים להיות נסתרים. ורק אלו שירצו לחזור בתשובה ירגישו בצדיקים אמיתיים אלו ויתחברו אליהם ואז הצדיק יוכל להעלותם אל תיקונם.

מאוד קשה להתעלות בלי אחדות אנו מכירים את הסיפור שהגמרא מספרת על ארבעה נכנסו לפרד"ס זאת אומרת שחפשו את הדרך להתעלות אלא שעשו זאת לבד בלי אחדות, והתוצאה היתה שאחד יצא לתרבות רעה, אחד מת, ואחד השתגע, ורק רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום. רבי עקיבא זכה לעלות בדרגה כל כך גבוהה בכוחות עצמיים והוא בכוח העקשנות המיוחדת, כמו שמספרים חז"ל שראה אבן שמתפטף עליו מים טיפה אחר טיפה עד שנעשה חור ומזה למד שצריכים להתעקש בלי כל רצון להרגיש רק להתמיד ולא לחפש את הסיפוק ואז יכנס לתוככי הנפש עד שישארו את התוצאות שיוכלו להיכנס לפרד"ס ולצאת בשלום.

בסוף השיחה אמר הרא"ש: בנים ילדים באו ונחזור בתשובה כעת אח"כ יהיה קשה. כל המניעות והקשיים שיש לנו בעבודת השי"ת הוא בגלל הנשמות העטרליות ולמה לנו זאת?

כ"ק אדמו"ר מלעלוב זצ"ל היה אומר כתוב במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד בו. ומה יעשו הצדיקים גם הם רוצים לזכות לזכה מקום גבוה. אלא יש לי עצה בשבילם שיתחילו לעשות תשובה ואז יגיעו לאותו מקום שבעלי תשובה.

סעודה שלישית ערב חג השבועות

כתוב בתורה תמימות תהיינה. לכאורה מהו הכוונה בזה ועל איזה מין תמימות מדברים כאן, הלא אנחנו מציינו בתורה שתי סוגי תמימות, בפרשת ויקרא בהבאת קרבנות, שם כתוב אשר אין בה מים ואשר לא עלה עליה עול, כלומר היא צריכה להיות בשלימות. ובפרשת שופטים שם כתוב תמים תהיה עם ד' אלוקיך, כלומר ללכת עם הקב"ה בתמימות. א"כ כאן בספירת העומר שכתוב תמימות תהיינה על מה אנחנו מדברים, על תמים שבפרשת ויקרא או על תמים שבפרשת שופטים.

אלא נראה להסביר את הענין, כתוב בתורה תמים תהיה עם ד' אלוקיך. פירוש רש"י: התהלך עמו בתמימות ותצפה לו, ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו. לכאורה קשה מהו אריכות הלשון כאן, ומה רוצה רש"י לומר בזה, היה לו לומר פשוט קבל הכל בתמימות, ולמה רש"י מאריך תצפה לו ולא תחקור אחר העתידות, ובסוף תהיה עמו ולחלקו, מהו החידוש כאן.

אלא נראה לומר עבודת האדם בעולמו הוא לחיות עם הקב"ה כל הזמן, ולדעת שכל מה שקורה בעולם הכל מאתו ית' שמו, אבל מאוד קשה לאדם לעמוד בזה ולחיות ככה, כי העבר והעתיד גונבים לו את ההווה, כי אדם מאוד עסוק עם העבר כלומר עם הכישלונות שלו ולא מוכן להיפרד מהמחשבות האלו, וכן אדם עסוק עם העתיד מה יהיה ואיך זה יסתדר וכדומה, ואז העבר והעתיד גונבים לו את ההווה, כי אדם בקושי הוא חי עם ההווה, וברגע שהם עוד גונבים לו את זה אז בטוח שמאוד קשה לו לחיות עם הקב"ה, יש אנשים שאומרים לעצמם כרגע אני לא חי עם הקב"ה אבל מחר אני כן יחיה עם הקב"ה, אבל האמת אינו כן כי מחר יהיה לו תירוץ אחר ויגיד אז שמחר אני יחיה עם הקב"ה.

ואיך באמת אפשר לחיות עם הקב"ה, אלא על ידי תמימות שזה הכנעה להקב"ה, כלומר לא להסתכל על מה שהיה ולא על מה שיהיה אלא לחיות עם הקב"ה עכשיו ע"י הכנעה ותמימות, דהיינו אצל הקב"ה אין כזה דבר אתמול היום ומחר אלא אצלו היה הווה ויהיה זה אותו שנייה, ורק אצלנו יש אתמול יש היום ויש מחר, א"כ אדם שלא חי עם הקב"ה אז באמת יש לו בעיה עם העבר ובעיה עם העתיד וממילא הוא לא יכול גם עכשיו לחיות עם הקב"ה, וברגע שאדם מכניע את עצמו להקב"ה ויודע שכל דבר שקורה בעולם הוא מאתו ית' ממילא הוא כרגע אחד עם הקב"ה, ואז הוא במצב של היה הווה ויהיה בשנייה אחד, א"כ רק ברגע שאתה לא חי עם הקב"ה אז העבר והעתיד

יכולים לגנוב לך את ההווה, וברגע שאדם כן חי עם הקב"ה שם אין עבר ואין עתיד וממילא הכל יסתדר לך מיד.

וזה הכוונה כאן ברש"י, התהלך עמו בתמימות ותצפה לו, כלומר צריכים ללכת עם הקב"ה בתמימות, תצפה לו הכוונה דברנו שהקב"ה כשברא את העולם השאיר מקום פנוי בעולם ושם יש מצב של תוהו ובוהו, ולכן אנשים מרגישים לפעמים במצב של תוהו ובוהו, עבודת האדם הוא למשוך קו לתוך החלל הפנוי, וזה נקרא לחיות עם הקב"ה גם בתוך החושך וההסתה, לישועתך קויתי ד', העיקר הוא הציפייה לישועה התקווה הקיווי הנכספה והתשוקה, וברגע שמושכים קו לתוך החלל ריק ממילא אתה אחד עם הקב"ה ושם יש לך כבר את הישועה ולא יחסר לך שום דבר.

א"כ ברגע שחיים עם הקב"ה שם היה הווה ויהיה הוא אותו דבר, וממילא ולא תחקור אחר העתידות. אלא כל מה שיבוא אליך קבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו, כי ברגע שאדם חי עם הקב"ה יהיה לו שמחה ואושר ולא יהיה לו שום חסר בעולם. איזהו עשיר השמח בחלקו, וזה אפילו ברוחניות, כל זמן שאדם לא חי עם הקב"ה ולא מרגיש חלק ממנו אז הוא לא שמח ומרגיש שחסר לו דברים, וברגע שחיים עם הקב"ה ומרגישים חלק ממנו ית', אז לא יחסר לך שום דבר.

וזה הכוונה כאן תמימות תהייתה, דבר ראשון צריכים להיות תמים של פרשת דברים שזה להיות תמים תהיה עם ד' אלוקיך ולחיות עם הקב"ה בכל דבר ומצב, ואחרי זה אפשר להיות תמים של פרשת ויקרא שזה להיות בשלימות בלי שום חיסרון, כי ברגע שלא חיים עם הקב"ה אז יש לכל אחד מלא דברים שחסרים לו, וברגע שאדם חי עם הקב"ה שם אין חיסרון כלל ושם יש כבר את כל הישועות. א"כ קודם צריך להיות תמים של פרשת דברים ואחרי זה יהיה תמים של פרשת ויקרא שזה להיות בשלימות. למה נקראו ישראל שולמית, כי רק בני ישראל הם מסוגלים לתת הכנעה להקב"ה ולדעת שלא אני השלם אלא הקב"ה חייב לתת לי את השלימות ובלי הקב"ה אין לי שום שלימות.

וזה הכוונה תמימות תהייתה, כי הרי כאן מדברים מהמידות, למעלה באין סוף ב"ה שם המידות נמצאים בהפשטה, אבל כאן עד שזה יורד עד אליך זה מגיע מעורב טוב ברע, וממילא אתה מרגיש שהשני רוצה להציק לך וכן הלאה, מידות הוא מלשון מדוד, אם אני הולך מספר מסוים בחולצה זה מתאים רק לי ולא לכל אחד, מידה הוא צמצום וגבול. עבודת האדם הוא לדעת שזה לא הוא אלא הקב"ה שרוצה עכשיו שאתה

תגלה אותו דרך אותו מידה, וברגע שאדם מגלה שם את הקב"ה בזה הוא מעלה את המידה עד למעלה.

וזה נקרא תמימות תהיינה להעלות את המידות למעלה, אבל קודם תמים של פרשת שופטים ואחרי זה מגיעים לתמים של פרשת ויקרא ואז לא יחסר לך שום דבר. וזה כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, זה לשון שלא מצאנו במקום אחר כאלו לשנות קליפה וטומאה, אבל הכוונה הוא כנ"ל שעבודת האדם בימים האלו הוא להעלות את המידות להקב"ה ולחיות בכל דבר אחד עם הקב"ה, יתקן מה, מה, הוא הכנעה, ע"י הכנעה אפשר לתקן את המידות, ואז מגיעים לתמימות תהיינה.

איתא באמרי יוסף (פרשת וארא). **שנודע אשר כמו שהיתה סוד הגלות בגשמיות שהמצרים היו עובדים בישראל עבודת פרך, כמו כן היתה ג"כ גלות ברוחניות עוד יותר ויותר כנודע**, דהיינו ברגע שלא חיים עם הקב"ה ממילא יש לך מלא דברים שחסרים לך, וברגע שכן חיים עם הקב"ה ממילא אתה מעל הטבע ושם אין לך חסרונות כלל. ונודע ג"כ דאי אפשר להמשיך ישועה בגשמיות עד שיעורר כנגד זה הישועה ברוחניות הנשמות, ועי"ז ממילא נשתלשל ג"כ הישועה בגשמיות. דהיינו ברגע שחיים עם הקב"ה ממילא לא חסר לך שום דבר.

וגם נודע דאי אפשר להמשיך ישועה לבר ישראל עד שיאמין באמת באמונה שלימה בהשי"ת שהוא כל יכול ובידו להושיע לעמו ישראל, ובלתו אין מושיע, אם יאמין כל זה באמת אזי יוכל להושיע במהרה, כי העיקר הוא האמונה כמאמר רז"ל בא חבקוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה. ולכן כאן כיוון שרצה משה רבינו ע"ה לגאול את ישראל ולהושיעם מיד מצרים, הוצרך לקבוע בלבם קודם אמונת השי"ת באמת ועי"ז יומשך הגאולה ברוחניות ובגשמיות.

וזהו שאמר הפסוק לכן אמר לבני ישראל אני הוי-ה. ר"ל מקודם תקבע בלבם שידעו ויאמינו באמת אשר אני הוי-ה ויאמינו בי באמת, ואח"כ על ידי זה והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים, ר"ל מסוד גלות הרוחניות. ואח"כ אמר והצלתי אתכם מעבודתם, ר"ל מסוד גלות הגשמיות ואציל אתכם מעבודתם הגשמיות אשר עבדו בהם המצרים בעבודת פרך וכנ"ל.

אומרים טראכט גיט וועט זיין גיט. תחשוב טוב יהיה טוב. דהיינו אדם שלא יודע מה יהיה וחי בלא נודע אז מאוד קשה לו להיות שמח ומאושר עכשיו, כי העתיד גונב לו את ההווה של עכשיו, וברגע שאתה חושב טוב דהיינו אתה מחליט להכניע את

עצמך ולחיות עם הקב"ה אז כבר יהיה טוב באמת, כי רק כאן למטה יש עכשיו ומחר ויש לי דאגות ממחר, וברגע שאדם חי עם הקב"ה שם עכשיו ומחר זה אותו דבר, וברגע שמחר יהיה לי ישועה אז עכשיו יש לי כבר את הישועה, אבל אדם שלא מוכן לחיות עם הקב"ה ואומר לעצמו מחר יהיה טוב, מחר הוא גם יגיד שמחר יהיה טוב והוא אף פעם לא יגיע לטוב הזה, ורק אדם שחי עכשיו עם הקב"ה הוא יכול להיות לו באמת עכשיו טוב. היה יהודי שהיה מגיע לזקנתי מביאלה ע"ה, והיה אומר סאיז גיט סאיז זייער גיט. וזה כנ"ל ברגע שאתה חי שעכשיו זה טוב אז באמת יהיה לך טוב כבר עכשיו.

איתא בשפ"א (נשא - תרל"א). **אא"ז מו"ר ז"ל אמר על מה שכתוב מצות תשובה והתודו בגזילה.** וגם המבול נהיה בגלל גזל, למה גזל הוא כ"כ חמור שנהיה אז מבול בעולם. אלא כי כל עבירה בכלל גזל, שמי שמחזיר כל הדברים להשי"ת, שהוא המחיה הכל, והוא בעלים של כל הנבראים, ומי שיודע זה אינו חוטא בוודאי. כלומר גזל נקרא אדם שלא חי שהכל מאתו ית', תשובה נקרא שחי שכל דבר מגיע מהקב"ה, וממילא כתוב מצות תשובה בגזל.

ובמקום אחר כותב: **פירוש חמס, על ידי שאינו יודע שהכוח מהש"י, נמצא הכל חמס.** וכן שמעתי מאא"ז מו"ר ז"ל על פרשת תשובה והתודו שכתוב אצל גזל, ואמר כי כל עבירה הוא גזל, כנ"ל. **ופירוש זה במה שאמרו חז"ל נהנה מעולם הזה בלי ברכה גוזל אביו ואמו כו', כי חיות הכל מהשי"ת, וכשאינן אדם יודע זאת הכל גזל.**

איתא בזרע קודש (שבועות) להסביר את הענין, **איתא במדרש** (מדרש תהילים - מזמור קיט). אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ד'. אמר שלמה המלך ע"ה מתהלך בתומו צדיק אשרי בניו אחריו, ואם בניו אשריהם בעבורו הוא על אחת כמה וכמה. הקב"ה לא ביקש מאברהם אלא שיהיה תמים שנאמר התהלך לפני והיה תמים.

וכן אמר משה לישראל תמים תהיה עם ד' אלוקיך לפני ד' אלוקיך אין כתיב כאן אלא עם ד' אלוקיך, אם היית תמים הרי אתה עם ד' אלוקיך, למה שאף הוא תמים שנאמר בו הצור תמים פעלו. אדם שחי עם הקב"ה בתמימות אז הוא תמים בשלימות כי אצלו ית' לא חסר שום דבר. וישראל תמימים והתורה תמימה שנאמר תורת ד' תמימה. לכך נאמר אשרי תמימי דרך. תמימים וחסידיים היו דור המדבר.

והקשה הזרע קודש להבין דבריהם ז"ל שאמרו פני ד' אלוקיך לא נאמר, דמשמע דלכאורה היה לכתוב פני ד' אלוקיך. ולמעשה כתוב עם ד' אלוקיך. וצריך ביאור כוונת המדרש בזה?

אלא רק הענין דהאדם צריך לתקן מידותיו בשלימות, ועל ידי זה מעורר מידותיו יתברך הי"ג מכילין דרחמין. דהיינו הקב"ה רוצה להתגלות אלינו אבל אם הוא יגלה את עצמו בהפשטה אנחנו נהיו בטלים ומבוטלים נגדו ית', וכדי שנתקיים בעולם ושיהא בורא ונברא היה חייב לצמצם את עצמו במידות וככה הוא מתגלה אלינו, עבודת האדם הוא לקחת את המידה שמתעורר אצלו ולהעלות אותו להקב"ה. וזה נקרא שצריכים לתקן המידות בשלימות ובזה מעוררים את הי"ג מכילין דרחמין.

וכשמשיך על ידי כל מידה הי"ג מכילין דרחמין נמצא דעל ידי ז' המידות הוא ז' פעמים י"ג גימטריא הוי-ה אדנ"י, דהיינו בכל מידה עבודה שלך לעורר את הי"ג מכילין דרחמין, וז' מידות כפול י"ג יוצא צ"א שזה הוי-ה אדנ"י. כי השם אדנ"י הוא במידות מלכות, שעל ידי מידה זו מתנהגים העולמות, ומלכותו בכל משלה, והוא ענין התגלות הנהגה ואפשר להשיג. והנה אנו רואין במלכותא דארעא דהמלך לית ליה מגרמיה כלום, רק כל גדולתו מה שהמליכו אותו והוא מלך על כל עמו, אבל לא מפאת עצמו כלום, והוא מקבל מלכותו וממשלתו ע"י אחרים.

כן מידת מלכות לית לה מגרמיה כלום, וצריך להשפיע לה ממידת עליונות, דהיינו מבחינת שם הוי-ה בחינת מהוה כל הויות, ובחינה הוי-ה אי אפשר להשיג, ויש כמה בחינות מדריגות זו למעלה מזו, עם כל זה משיגין זאת שבחינת הוי-ה משפיע למידת המנהגת העולמות מידת מלכות, וכוח המהווה כל הויות בהעולמות, נמצא שנחשב זו להשגה לנו קצת.

כבר דברנו כמה פעמים כשהקב"ה ברא את העולם השאיר מקום פנוי חלול ששם נמצא העולם ושם אדם מרגיש תוהו ובוהו, וכדי לחיות עם הקב"ה צריכים לחבר קו לתוך החלול הפנוי ואז אפשר לראות אור בתוך החושך, וזה לישועתך קויתי ד' ברגע שאדם מושך קו לתוך החלול אז מגיע לישועת ד'. וזה הכוונה נחשב לנו להשגה קצת, שאנחנו יכולים להבין שצריכים למשוך קו ואז יש ישועה, וזה נקרא לחבר הוי-ה לאדנ"י.

ועל ידי תיקון הז' מידות ממשיכין הי"ג מכילין דרחמין, ז' פעמים י"ג, כנ"ל שגימטריא הוי-ה אדנ"י, שעל ידי זה ישפע מבחינת הוי-ה לבחינת אדנ"י. היוצא לנו אדם שחי עם הקב"ה משפיע בחינת הוי-ה לאדנ"י שזה מלכות.

והנה באמת יש עוד בחינה ומדריגה עליונה מאוד שאין משיגין כלל וכלל, בחינת שם אהי-ה, דעתיד אנא לאתגליא, שבחינת שם זה הוא למעלה מהמידות, שהוא בחינת ג' ראשונות שלמעלה מהמידות, ואי אפשר להתנהג בהם האדם למטה בבחינת

המידות, שנוכל לומר שעל ידי איתערותא דיליה לתנא יתעורר דוגמת זה לעילא במידות העליונות, כמו שהוא באמת בענין המידות, כי הוא בחינה שאין משיגין כלל להתנהג דוגמת זה, ובחינה זו הוא למעלה מבחינת הוי-ה כל הויות שנחשב קצת להשגה כנ"ל, ואי אפשר להשיג שום השגה, כי הוא בחינת שקודם הבריאה, קודם שהיה מהווה יתברך הויות, והיה הוא יתברך שמו לבד.

ובחינה זו לא השיגו ישראל עדיין אפילו בהר סיני, דכתיב פנים בפנים דיבר ד' עמכם, בחינה מהווה כל הויות. ולכן אמר ד' יתברך אנכי ד' אלוקיך, רומז למידת מלכות, ההנהגה שבעולמות, והוי-ה הוא המשפיע לבחינת זאת, שהוי-ה בחינת מהווה כל הויות, ואנכי רומז לבחינה הנעלמה העליונה הזאת שאין לרעיון ומחשבה שם שום השגה.

ולכן גם במעמד הר סיני מעמד הנבחה, אמר ד' יתברך אנכי ד' כו', שאנכי פירוש מי שאנכי, שאין נגלה לך רק ד' אלוקיך, ונגלה מה שהיא בבחינת שמהווה ד' יתברך כל הויות, ומשפיע לבחינת אלוקים, אבל בחינת אנכי מי שאנכי, בחינת שם אהי-ה שקודם הבריאה, שאמר ד' יתברך אברא נבראים ואהיה להם לאלוקי, שהיה הוא ושמו לבד, לא נגלה אז, רק לעתיד דכתיב והיה ביום ההוא יהיה ד' אחד ושמו אחד, ונהיה מיוחדים כביכול בעצמותו לאלוקותו יתברך, לא כמו בהר סיני לבד שהיה התגלות אלקותו יתברך שמו לישראל, נמצא שהיה הם במדריגות נפרדים רק שנגלה להם האלוקות, מה שאין כן לעתיד יתאחדו בעצמותו יתברך, ויהיה ד' אחד ושמו אחד.

והנה עתה הגם שאין אנו משיגין עדיין בבחינה זאת על שם אהי-ה ממש, מכל מקום ע"י שהאדם מתקן מידותיו כנ"ל, משפיע לו יתברך על ידי תיקון המידות, דעה ישרה מבחינה שלמעלה מהמידות כנ"ל, שאי אפשר לעורר שם הוא עצמו במידותיו בבחינת שם אהי-ה בחינת אנכי מי שאנכי, שבחינה זו קודם התהוות העולמות רק דזמין לאיתגליא, מ"מ השי"ת נותן לו משם השפעות טובות על ידי שמתקן מידותיו.

דהיינו על ידי שאדם חי עם הקב"ה בכל מצב, וחי בתמימות בחינת תמים תהיה עם ד' אלוקיך, ואז מגיע להיות תמים בשלימות שלא חסר לו כלום, אז זוכה למשוך כבר עכשיו אנכי שהוא מדריגה עליונה שאין אנו משיגין כלל, וזה מקום כזה גבוה שהוא עוד לפני בחינת ד' אלוקיך. ובני ישראל זכו אז לכזה דרגה גבוהה היות שהלכו עם הקב"ה אפילו כשעוד היו במצרים, וכמו דאיתא במאור עינים שבמצרים כבר עשו פסח ואמרו עבדים היינו, דהיינו ברגע שאדם חי עם השפל שלו ויודע שהוא חייב עזר אלוקי ממעל, אז מגיע לתמימות ולהיות תמים בשלימות, ואז זוכה למשוך אנכי שהוא

עוד לפני ד' אלוקיך, וזה רק ברגע שאתה זוכר אשר הוצאתיך מארץ מצרים, דהיינו שאתה חי עם הסכנה כל הזמן אז זוכים להנ"ל.

וזה שאמר במדרש, תמים תהיה כו' כי תמים פירוש שצריך להיות שלם במידותיו שלא יהיה בהם פגע וחסרון, ואינו בשלימות ותמימות רק על ידי תיקון המידות. וזה שאמר לפני ד' אלוקיך לא כתיב רק עם ד' אלוקיך, כשתהיה תמים תהיה עם ד' אלוקיך, הפירוש כנ"ל, שבאמת על ידי תמימות ותיקון המידות ממשיכין מבחינת שם אהי-ה שלפני בחינת הוי-ה, בחינת אנכי מי שאנכי, שנשיג לעתיד, הגם שא"א להשיג שם שום השגה עתה, כיון שהוא למעלה מבחינה מהווה כל היות, מ"מ ממשיכין משם.

והיה ראוי לכתוב לפני ד' אלוקיך קודם שם הוי-ה, שמשם תמשיך על ידי התמימות, יתן לך ד' השפעות משם, מ"מ לא אמר הכתוב כן, כיון שעתה אי אפשר להשיג שם, רק אמר עם ד' אלוקיך, כשתהיה תמים תהיה עם ד' וכו', כנ"ל שעל ידי תיקון המידות נזכה לעתיד להתאחד עמו ית"ש בעצמותו ית"ש, בבחינת ד' אחד ושמו אחד שיהיה ביום ההוא, שנזכה לכל זה על ידי התמימות ותיקון המידות כנ"ל. נמצא בעם ד' אלוקיך מרומז ג"כ ענין זה.

ולכן במתן תורה על ידי תיקון מדותיהם בימי הספירה, נתגלה להם בחינת הוי-ה שמשפיע לבחינת מלכותו, בחינת פנים בפנים דיבר ד' עמכם, והמשיכו ג"כ השפעות בחסדו ית"ש מבחינת אנכי מי שאנכי כנ"ל בפירוש אנכי ד' אלוקיך, ולכן לא אמר אנכי אלוקיך, רק רומז לג' בחינת הנ"ל ג' שמות, ולעתיד נזכה להתאחד בעצמותו יתברך ע"י התמימות, ולא תופר עוד ח"ו הבריאה חדשה כמו שהיה כאן, כיון שאמר יתברך אני אמרתי אלוקים אתם ובני עליון כולכם אכן כאדם תמותון כו', ולעתיד יהיה ברית עולם ועד.

ליל יום טוב שבועות

כתיב את האלוקים התהלך נח. פירוש רש"י ובאברהם הוא אומר אשר התהלכתי לפניו. נח צריך סעד לתמכו ואברהם היה מתחזק בצדקו והולך מאיליו.

לכאורה קשה הלא כתוב בתורה שנח היה צדיק תמים דהיינו שהיה חי עם הקב"ה, ואיך כתוב כאן שהיה צריך סעד לתמכו, דהיינו שלא היה חי עם הקב"ה והיו צריכים להזכיר לו ולעזור לו. לכאורה זה סתירה השתי דברים הנ"ל.

אלא איתא במאור עינים להסביר את הענין, אך דנדוע שהכל תלוי באתערותא דלתתא, והוא בחינת מ"ן כי תיאובתא דנוקבא לגבי דכורא, ואנחנו עם בני ישראל נקראים בחינת נוקבא לגבי קודשא ב"ה. וכשאנו מתעוררים לדבק בבוראינו יתברך מלמטה למעלה, אנו מעוררים כביכול תשוקה בבוראינו יתברך להשפיע לנו כל טוב סלה, ומורידים השפעה מלמעלה למטה בשפע ברכה ורחמים וחיים ושלום.

דהיינו כשאדם חי עם הקב"ה למטה דהיינו תמים תהיה עם ד' אלוקיך וחי בתמימות עמו יתברך, אז הקב"ה מעורר אצלו תשוקה להשפיע לנו חסדים ורחמים לרוב.

והנה, אנחנו כנסת ישראל עם הבורא יתברך דבר אחד שלם, כשאנו דבקים עמו יתברך. וזה בלא זה, כביכול אינו נקרא שלם, הקב"ה לא יכול בלי בני ישראל, ובני ישראל לא יכולים בלי הקב"ה, ואחד משלים את השני וביחד הוא דבר אחד השלם, כמאמר אין השם שלם ואין הכיסא שלם, שאנחנו נקראים כסא להבורא יתברך, כי כביכול הבורא ב"ה בלעדינו אינו נקרא שלם, ופשיטא, אנחנו זולתו יתברך. ג"כ לא יכולים בלי הקב"ה.

רק כשאנו מעוררים תחילה מ"ן, דהיינו, תשוקתינו ממטה למעלה לדבק בו יתברך, אנו מעוררים תשוקתו יתברך מלמעלה למטה. ואז, כשהשני תשוקות באים ביחד, אז הוא דבר אחד שלם. וזהו תמים תהיה עם ד' אלוקיך, רצה לומר, אתה עם השי"ת נקרא דבר שלם.

והנה, עיקר הבריאה היה על מנת כן, שנלך אל השי"ת על ידי אתערותא דלתתא מתחילה. ואם לאו ח"ו, דהיינו, כשאין אנו מתעוררים באתערותא דלתתא, וצריך השי"ת לעורר אותנו מלמעלה, אז אין אנו עושין כלום.

וזה היה ההבדל בין נח לאברהם אבינו, אברהם אבינו הבין מיד שצריכים ללכת עם הקב"ה ולדבק בו, ולא היו שום צורך להזכירו לו זאת ובכל מצב הבין זאת מיד, אבל היה צריכים להזכיר לו זאת, לפני המבול הקב"ה אמר לו נח עוד מאה ועשרים שנה יהיה מבול, ואז התחיל לעבוד את בוראו, אבל תמיד היו צריכים להזכירו לו זאת.

והנה, בנח לא היה איתערותא דלתתא, רק מחמת שהשי"ת היה חפץ בקיום העולם שיתקיים על ידי נח, לכן הוצרך השי"ת לעורר אותו מלמעלה, והוצרך להשפיע בנוח תשוקה לדבק בו יתברך. וזהו נח היה צריך סעד לתמכו, אבל אברהם אבינו ע"ה היה מתחזק בצדקו והולך מאיליו, באיתערותא דלתתא. והשתא ניחא שנקרא צדיק תמים, כיון שהיה דבק בו יתברך, אבל לא באיתערותא דלתתא.

ולכן כתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אותיות אברהם, דהיינו כנ"ל, שעיקר הבריאה היה על ידי כן, שיהיה ההילוך כהילוך של אברהם אבינו ע"ה, באיתערותא דלתתא כנ"ל.

קידוש ביום שבועות

כתוב בתורה ויאמר ד' אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם. לא תעשון אתי אלקי כסף ואלקי זהב לא תעשו לכם. מזבח אדמה תעשה לי. לכאורה צריכים אנו להבין במה מדובר כאן ומה הכוונה כאן?

אלא נראה להסביר דאיתא בחברותא (182) כל אחד עם הטבע שלו וכל אחד ההרגלים שלו עד שנעשה כטבע שני. בטבע של האדם ניכרת מציאותו כמו שאמרו חז"ל בשלושה דברים האדם ניכר בכוסו בכיסו ובכעסו, ואפילו כאשר האדם מתלהב בעבודת השי"ת הוא צריך לדעת שאת הכוח שמקבל בהתלהבות זו הוא ממציאותו הטבעי. משל ממידת הכעס, אחד התנגש עם השכן שלו ונכנס עמו לעימות ובא לידי כעס ורוגז. תוך כדי הכעס חזר לביתו או שהלך לבית הכנסת ללמוד תורה או להתפלל. הלימוד והתפילה נעשתה בהתלהבות עצומה.

האדם עלול לחשוב שהגיע דרך הלימוד והתפילה להתקשרות בורא, האדם שכח לגמרי מה שקרה לפני פרק זמן קצר. הוא שכח לגמרי אותם הכעסים והרוגז שהיה בינו לבין השכן שלו, וממילא רואה בהתלהבות שיש לו בלימוד ובתפילה, כחלק של דביקות הבורא. ואינו שם לב שההתלהבות הוא המשך של הכעס.

אליבא דאמת זוהי מציאתו של האדם וכך נברא ברצונו של המקום ברוך הוא. המציאות הזאת באה לידי בטוי בכל המידות ובכל התכונות ככעס בגאווה בתאוה וכדומה. על האדם להכיר מציאות זו הכרה דרך האדם ולא יתן לעצמו להתפתות מהיצר הרע שבו, ושלא יחשוב שההתלהבות הזאת היא שיא של קדושה וטהרה. ההרגשה הזאת היא מהדברים הגרועים ביותר שיש עלי אדמות. מפני שלוקח את תכונת הכעס שלו שמקורו כאילו עובד עבודה זרה כמו שאמרו חז"ל כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה. וכן אמרו כל הכועס כל מיני גיהנם שולטין בו. ומלביש עליו כתר של עובד ד' המתלהב בהתלהבות דקדושה ולכך דומה למכניס צלם בהיכל ד'. ואין לך דבר גרוע מזה.

לעומת זאת אם האדם מכיר את מציאותו האמיתי ומכיר עד כמה שהוא שקוע בכעס בגאווה ובתאוות. וכמו כן מכיר שההתלהבות דקדושה שיש בו גם נובע מאותו השורש. אז יש לו את הנכונות לא לראות בהתלהבות את גדלותו העצמית אלא גדלות הבורא. כי מכיר היטיב מה שאמר דוד המלך ע"ה מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו.

ההכרה הזאת מאפשרת לאדם להתנתק מהתחושה העצמית ולהתבטל אל הבורא יתברך שמו. כי באם מכיר מציאותו האמיתי ומבחין שיש בכוחו להתלהב לדברים טובים כמו שיש בכוחו להתלהב לעבירות. זאת אומרת באם הוא במציאות של כעס. פעם הכעס יפעל ברוגזו על השכן וכדומה ופעם הכעס יתלבש בריתחא דקדושה ויתפלל בהתלהבות עצומה.

ממילא כאשר עושה חשבון נפש אמיתי ואינו יודע להבחין בין הכעס הנקרא כישלון, לבין הכעס הנקרא התלהבות דקדושה, חושב האדם איך ירהיב בנפשו להיות שבע רצון מההתלהבות דקדושה שבו, הלא יתכן שכל ההתלהבות אינו אלא כסות על כעס עצום העצור בקרבו. וככל שמתבונן יותר בדבר רואה את הדבקות העצמי כטפשות נוראה ומתוך הכרה זו קל לו יותר להינתק מהתחושה העצמית ולהתחבר אל בורא העולמים שהוא המשפיע היחידי ובאמת אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אא"כ מכריזין עליו מלמעלה, והכל מאתו יתברך שמו.

כאשר מתגלה כבוד שמים בהתלהבות שיש לאדם בעת תפילתו, באופן אוטומטי מתנתק הכוח המציאות הטבעי של האדם שהוא עלול להיות החלק הרע של האדם והכל הופך להיות במציאות של כבוד שמים. בבחינת ממנו ניקח לעבוד את ד'.

וזה ההסבר בפסוק לפעמים יש לאדם התלהבות בעת תורה ותפילה ומיד חושב שזה מגיע מכוח התורה והתפילה, אבל עבודת השם הוא לא לקחת זאת לעצמו אלא לחיות עם פתוח עם הסכנה שיתכן שזה אותו ריתחא שהיה לו לפני כמה דקות של כעס ורציחה ועכשיו הוא נכנס לתורה ותפילה, וברגע שאדם יחיה פתוח עם הסכנה ולא ייקח זאת לעצמו אז אולי יגיע לריתחא דקדושה שהוא אמיתי.

וזהו הכוונה כי מן השמים דברתי עמכם ואז אדם עלול לקחת את ההתלהבות לעצמו, אז אומרת התורה אלוקי כסף ואלוקי זהב לא תעשה לכם אל תעשה מזה כבוד לעצמכם שזה קשור אליכם, אלא צריכים להיות פתוח עם הסכנה ולדעת שזה יכול להגיע גם מכעס ורציחה. וזה מזבח אדמה תעשה לי שהכוונה לחיות בהכנעה ושפלות ואז מגיעים להקב"ה ושזה יהיה התלהבות דקדושה באמת.

איך יכול האדם לבדוק אם ההתלהבות דקדושה בלימוד ובתפילה בא בכוח מציאות האדם או שבא בכוח התגלות חסדי השי"ת? התשובה היא, שהאדם הפועל בכוח התכונות שלו אינו מסוגל להתרכז בהווה, כל הזמן חושב על העבר ועל העתיד. מאידך מי שקשור בדביקות בורא אמיתית אינו חושב כל כך על העבר ועל העתיד למרות שצריך להיות מעשי ולתכנן כל דבר בכל זאת אינו נאחז בכל התוכניות שלו אלא חושב רק על ההווה.

נתאר לעצמנו אותם האנשים הפועלים על פי תכונת הנפש שלהם במציאות הטבעית שלהם. אנשים אלו כל הזמן מתכננים וחושבים כל מיני מחשבות ומדברים כל מיני דבורים, הם מתלהבים מכל נקודה טובה שהתעורר אצלם ממה שהיה בעבר ומשליכים אותם אל העתיד הם חושבים הם מתכננים והם אף מדברים מה יעשו בעתיד.

ובכל זאת אפילו כשמדברים דבורים טובים ומשכנעים. למעשה לא נעשה כלום ולא השפיע לא על עצמם ולא על אחרים. האדם מתפלא מדוע לא הצלחתי הלא היו לי רעיונות יפים ומחשבות טובות. אמנם הסיבה היתה פשוטה, הקב"ה חפץ חסד הוא ולא רצה שהדברים יצאו מכוח אל הפועל כאשר הענין מושפע ממציאות האדם המרכיב ההתלהבות דקדושה ביחד עם ההתלהבות של כעס.

אמנם כאשר האדם ישליך מעליו את התחושה העצמית, ויזרק להיות דבוק בהשי"ת אזי יכיר היטיב שאינו מסוגל לקחת את ההרף עין של העבר ולהשפיע ממנו אל ההרף עין של העתיד בלי השגחתו הפרטית של הקב"ה.

וממילא אם תהיינה איזה השפעה מהעבר אל העתיד אינה אלא דרך ההווה שהוא התגלות בורא חסד קל כל היום. ע"כ עלינו לדעת שעיקר מטרת האדם הוא להיות כל הזמן עם ההווה שהוא הנשימה הנוכחית ולהודות להשי"ת מקרב לב על כל נשימה ונשימה כמו שכתוב כל הנשמה תהלל י-ה על כל נשימה ונשימה תהלל י-ה. רק כך נכשיר את הקרקע להתגלות בורא בביאת משיח בן דוד.

דברים חוצבים להבות אש
ששמענו מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בעת נעילת החג – שבועות האי שתא

בגמ' שבת (פ.ח.) מסופר, ההיא מינא - היה צדוקי. שהיה אצל רבא - חזיא דקא מעיין בשמעתתא, ויתבה אצבעתה דידיה תותי כרעא וקא מייץ בה וקא מבעו אצבעתיה דמא - דרך על אצבעותיו ויצא דם - אמר ליה עמא פזיזא, דקדמייתו פומייכו לאודנייכו אכתי בפחזותייכו קיימתו - עדיין נמצאים אתם בפחזיתכם, ה' שאל אתכם אם רוצים אתם לקבל את התורה, אמרתם "נעשה ונשמע" וואס ברענט? למה עניתם 'נעשה' קודם 'נשמע'? קודם תשמעו מה צריך לעשות ואח"כ 'נשמע', ועדיין אתם בפחזיתכם, ענה רבא אנן דסגינן בשלימותא כתיב (משלי י"א, ג') תומת ישרים תנחם, משא"כ אתם כתוב עליכם וסלף בוגדים ישדם.

דברנו על הענין של 'תמימות', ועל מה שנאמר בספירת העומר (ויקרא כ"ג, ט"א) תמימות תהינה. הזכרנו את דברי זקה"ק מראפשיץ זי"ע הכותב שכדי לחיות עם הבוכ"ע יתכן רק עם תמימות.

והנה רש"י עה"פ (דברים יח, יג) 'תמים תהיה עם ה' אלוקיך' מפרש, 'התהלך עמי בתמימות ותצפה לו, ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבא עליך קבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו. והקשתי בזה כל השנים רש"י דרייט עפעס אהער און דרייט אהין 'התהלך עמו בתמימות ותצפה', 'לא תחקור אחר העתידות', 'כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות', 'ואז תהיה עמו ולחלקו', מה רוצה רש"י לומר כאן.

אלא מה שהאדם אינו חי בתמימות כי הוא עסוק עם מה שהיה, ועם מה שהוא - באמת - אינו יודע מה יהיה אבל אז אין לו את ההוה. האדם אינו 'מחר' ואינו 'אתמול', א מענטש איז קאם קאם א הוה [האדם הוא בקושי הוה], ואם הוא לא חי עם ה'הוה' אלא עם ה'מחר' וה'אתמול' - והאמת הוא שאינך 'מחר' ואינך 'אתמול' - אז אינך גם 'הוה', כי אינך חושב מההוה. כמו שאמר הבעש"ט הק' 'במקום שמחשבתו של אדם שם הוא'. ואתה במקום שאינך נמצא שם א"כ אינך קיים כלל.

ולמה באמת אדם עסוק עם העבר והעתיד? בגלל הכשלונות של העבר, והדאגות על העתיד. ואם רק יאמר לו אדם משהו... איזה רמז... כל דבר שאדם מגלה ומספר מיד רצים הציבור לשאול 'תגיד לי, מה כתוב פה', 'זאג מיר וואס ס'שטייט, איך זאל וויסן, והכל כדי לקחת את ה'לא נודע', ואפילו ה'נודע' הזה הוא גם לא נודע.

[אאמו"ר זצ"ל היה אומר בשם הדזיקובער שאמר "עדיף להיות רבי מרב'. והיה מספר שהגה"ק בעל הישועות יעקב שאל את הרה"ק מדזיקוב: "גאון כמוכם, מדוע הינכם מתעסקים ברעביסטעווע? חבל על זמנכם, אתם יכולים להיות רב". אמר לו הדזיקובער "מה אינכם מבינים? רב אם הוא מפספס איזה סעיף בשו"ע הוא כבר אינו רב, פוסלים אותו. רבי יכול להבטיח אלף פעמים שיהיה בנין ודי בפעם אחת שיצליח והוא כבר רבי, לעומתו הרב הזה יכול לפסוק אלף פסקים, אבל פעם אחת שיפספס איזה סעיף קטן בשו"ע כבר אינו רב".]

והאמת הוא - אומרת התורה - "תמים תהיה התהלך עמו בתמימות", סוף פסוק 'תכלית הידיעה לדעת שאינו יודע'. הבהמה אינה יודעת כי אינה יכולה לדעת, אדם יכול לדעת, אבל הקב"ה נותן לו את ההבנה כדי שיהיה בבחינת 'בהמות הייתי עמך', שהסוף יהיה 'ידע שור קונהו וחמור אבוס בעליו'. אני רוצה שגם אתם תבואו מהידיעה שלכם להתבוננות שאינם מבינים, ולידיעה שאינכם מבינים, ואז אתם יכולים להגיע למקסימום - שתהיו כבהמה, שתבטלו את כל הידיעה שלכם. כי אם אדם חושב על מה שהיה ועל מה שיהיה הוא נתקע שם לגמרי, ואינו יכול לזוז כלל, לכן אומרת התורה שצריך לילך בתמימות.

ואמרנו שיש 'תמימות' של ויקרא, ויש 'תמימות' של פרשת שופטים, בויקרא - בקרבנות כשכתוב 'תמימה' הכוונה 'אשר אין בה מום שיהיה בשלמות, ובשופטים כשכתוב 'תמים' הכוונה ל'פתי'.

"פתי יאמין לכל דבר" ככל שהאדם יותר פתי הוא יותר מאמין, ככל שהוא יותר

חכם מער אויבער חכם אינו אוחז בלהאמיין, ה' נתן את החכמה - עדות ה' נאמנה מחכימת' - צריך ללמוד ולדעת, ללמוד הכל, אבל בסופו של דבר צריך לתת נקודה של 'פתי', ואז יכול העדות ה' נאמנה להביא לך דברים שאינך יכול בלעדיו.

בתורה יש שתי בחינות, יש 'תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב' (דברים ל"ג ד), ויש 'מאורסה קהלת יעקב', מה ההבדל בין מורשה למאורסה? 'מורשה' על זה אדם לא עובד כלל, אלא קם בבוקר ומקבל פתק מעורך דין שקבל ירושה, 'מאורסה' על זה צריך לעבוד ולהשקיע יגיעה כל יום מחדש, ולחפש כל מיני דרכים, וזה לא מגיע מעצמו, וכך גם בתורה יש שתי הבחינות האלו 'מורשה' הוא מה שקבלנו את התורה, והבחינה של 'מאורסה' הוא כמו שדיברנו לפני יו"ט - במסיבה שהיה כאן - שצריך להתאסף כל יום, כל אחד שגר כאן צריך לבוא ולהתאסף כל יום בביהמ"ד.

כתוב בניאור הלכה בדין של הקבלת פני רבו. שבשבת הוא מצוה וביו"ט חיובא. ומביא שיטת רבינו חננאל הכותב: אי מרחקא - הגר רחוק אינו מחוייב כי אם ברגל, אי מקרבא - הגר קרוב אפילו בחודש ושבת. ומביא ריטב"א הכותב הקבלה הוא כפי הקורבה לרבו, אם הוא בעיר של רבו חייב לראותו בכל יום, ולא סגי בלאו הכי, אם הוא מחוץ לעיר במקום קרוב פעם אחת בשבוע או בחודש כמו שמצינו בשונומית, ואם הוא במקום רחוק יש לראותו פעם אחת ברגל עכ"פ.

וזו טען הצדוקי. ואמר 'קודם צריכים אתם לשמוע ואח"כ לעשות', למה? כי אולי אפשר לצאת יד"ח בשמייעה ואין צריך לעשות בפועל, 'אתה הרי כבר מבין מה צריך לעשות, עכשיו תחשוב כל היום 'גאט', 'הרי כל הלימוד הוא כדי להגיע לגאט, אתה הרי יודע שזה גאט', 'גאט... גאט... גאט...' כל אחד עסוק... איפה שהולכים רק - 'גאט איז דא...' במילא כבר לא צריך ללמוד. ומזה פחדו היהודים מאוד, ולכן קודם כל אמרו 'נעשה' ומהנעשה נגיע ל'נשמע', אבל אם הנשמע יקח את הנעשה לא הועלנו כלום, והצדוקי הזה לא הפריע לו כל כך ה'נעשה ונשמע', הוא רצה להשאר עם ה'נשמע', לכן רצה שקודם יהיה נשמע און במילא אפשר קען מען יוצא זיין מיטן נשמע - [ואז אולי אפשר לצאת עם הנשמע].

לזה אמר לו רבא עלינו נאמר 'תומת ישרים תנחם' אנו קודם כל עושים כי כך צותה התורה. צריך להניח נעגל וואסער, צריך לקום בבוקר, צריך להגיד ברכת התורה. צריך להגיע לשיעור, צריך להתפלל בקול ולעשות ולקיים את כל הדברים, בין אם הנך מבין בין אם לא, אתה צריך לעשות בתמימות, ואם לא תעשה בתמימות ותשאר בשמייעה

לא תגיע לנעשה - הוסיף רבא ואמר לו - תסתכל על עצמך שנשארת רק עם הנשמע בלי הנעשה, ו'סלף בוגדים ישדם' הסילוף הזה שעשיתם שאתם רוצים קודם נשמע עם טענה שקודם צריך לדעת מה לעשות, 'איך דארף דאך וויסן וואס צו טון', סהייבט זיך נישט אן, דו האסט דאך נישט געהאלטן ביים טון [הטענה הזאת אינה מתחילה כלל, הרי לא רצית לעשות כלל] ורצית רק לשמוע, כך יצא ממך, אבל אנו יודעים שצריך לעשות בין אם מבינים בן אם לא מבינים.

צריך לדבר מזה. - מגיע ימי הקיץ. **הכתב סופר** כותב על הפסוק במגילת רות (א, א) "וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדה מואב הוא ואשתו ושני בניו", ומקשה שהיה צריך לכתוב "וילך איש ואשתו ובניו מבית לחם יהודה וגו'" "מדוע כתוב "וילך איש מבית לחם יהודה וגו'" ואח"כ 'הוא ואשתו ובניו'. אלא מבאר שחז"ל מפרשים שהענישו אותו על שהלך מארץ ישראל ואינו נכון לעשות כן, אבל אדם שיש לו את הצרכים שעבורם צריך לילך ובטוח שלא יקלקל את מעשיו ממעשיהם אין עונו גדול כ"כ, אבל לא יאמין בעצמו וביותר יש לחוש לאשתו שנשים דעתן קלה, וביותר לבניו לילך למקומות כאלו עם גויים. - כל אחד יוצא בקיץ, ער מיז זיך אפרוהען [הוא חייב מנוחה], כל השנה הוא שומר ונזהר, הוא לא שולח לחיידער הזה רק לחיידער הזה, ולמה? כי בת"ת הזה יתחבר לחבר ההוא... ופה הוא נוסע בקיץ ופוגש את... ה' ישמרנו, ואח"כ באים לטיפול אצלי. - בקל ילמדו ממעשיהם.

לכן אומרת התורה 'וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדה מואב' עשית עולה, אבל מסתמא סברת שיש לך עניין בזה, ואינך יכול בלי זה, אבל 'הוא ואשתו ושני בניו?!' היה לו לחוש לאשתו ובניו שילמדו ממעשיהם. וזה ג"כ כנ"ל שצריך לילך על התמימות, פלוצליג ווערט ער מיר א אויבער חכם הוא מבין כבר בהכשר... ס'איז דא א משגיח... ס'איז בסדר... ס'איז שוין דאס ס'איז שוין א ער. [הוא כבר יודע שיש משגיח והכל בסדר] ס'איז נישט דא קיין משגיח! ס'איז נישט דא קיין כשרות! ס'איז גארנישט דא! [אין משגיח, אין כשרות, אין כלום!] והוא אפילו לא בדק את זה, אבל החבר אמר לו שמתווכח שם מישוה עם זקן...

אאמו"ר זצ"ל היה תמיד מספר (בנעילת החג) את הסיפור שהעטרת צבי מזידיטשוב זי"ע היה מספר, שהיה בחור מבוגר בשם מאטקע נער, לימים נהיה מאטקע חתן וכל העיירה שמחה מאוד, בשבע ברכות ראו שכולם שמחים ומאטקע בוכה, שאלו אותו 'מאטקע, למה אתה בוכה?' ענה 'עכשיו אני עדיין מאטקע חתן, אבל יגמר השבע ברכות אני חוזר להיות מאטקע נער'. - והיה אומר - כך מגיעים ימים טובים, מגיעים

ימים קדושים כאלו, ספירת העומה, שבועות, - כמו שהרמב"ן כותב שבפעם כל ימי ספירת העומר היה חול המועד ונגמר בשבועות, והאמרי יוסף היה מיד אומר שמהיום בעוד י"ז שבועות נאמר כבר מלכיות זכרונות שופרות, כבר ביו"ט אחד צריך להתקשר ליו"ט הבא - ופתאום אנו רואים את עצמנו שעד עכשיו היינו 'מאטקע חתן' ועכשיו נהיים 'מאטקע נער'.

ובארנו לפי הדרך שכל עבודת ה' הוא להגיע ל'עדות ה' נאמנה מחכימת פתי, ככל שמגיע לראות יותר את התמימות שלו, וככל שמגיע לראות יותר את הפתי שלו, יהיה יותר תלוי בבוכ"ע, יותר יוכל הקב"ה להשפיע לו ויותר יוכל להחזיק את עצמו עם עצמו עם החברים ועם המשפחה, ולא יתבייש בכל מקום שמגיע, אלא להיפך כל דבר יוסיף, אבל אחד שמאבד את הפתי' ומאבד את השפלות ער ווערט מיר שוין א יש, ער הייבט אן צו זאגן דעות, ער פארשטייט שוין א ער, ער פארשטייט שוין אאין [הוא נהיה יש ומביע דעות ומבין] עד שהוא כבר נשאר רק עם הנשמע, נעשה?! זאגט'ס מיר נישט וואס צו טון, איך ווייס אליין וואס איך האב צו טון [אל תגידו לי מה לעשות, אני יודע לבד מה מוטל עלי לעשות], כאותו שאומר 'אני יודע בדיוק מה שהרבי רוצה, ואת זה אני דוקא לא רוצה... במילא נשאר אם הנשמע ואינו מגיע אף פעם לנעשה.

אי אפשר לזלזל, הציבור עבד בכל פעולה הנמצא כאן. עסוקים עכשיו - יוסף רובין עסוק - לעשות את הפעולות, דו עולם האט זיך צו געשטעלט. הדבר הראשון מי שגר כאן צריך לראות לבוא לכאן כל יום [גם אני נמצא כאן כל יום, יצאתי לפנסיה... נכנסתי לכולל בעלתי בתים, אולי זה כולל של רעב'ס... לומדים פסוק חומש כל יום, לומדים שורה גמרא לכל הפחות, רמב"ם צריך להתחיל מחדש ללמוד, וצריך לחדש את זה, אני מנסה כל הזמן לברוח לנשמע אבל הוא [הרה"צ ר' יצחק אייזיק שליט"א] דוחף אותי לנשמע, פון די פיסטע זאכ'ן וועט גאכנישט זיין, מדארף א שורה גמרא, יש לו 'קיימא לך' לומדים כמה שורות גמרא כמה שורות חומש רש"י אח"כ האדם מוכרח להשתנות] אין דברים כאלו, למדת שורה גמרא, למדת שורה חומש, למדת שורה רמב"ם עפעס מאכט עס דיה, עדות ה' נאמנה מחכימת פתי, עפעס מאכט עס דיר נישט דא אזא זאך אז סמאכט נישט עפעס [זה עושה לך משהו, אין דבר כזה שע"י לא משפיע עליך כלום] במילא כל מי שגר כאן אין לו שום סיבה למה לא יבוא.

אני מוסר שיעור כל בוקר [בטלפון, העולם נהיה מודרני...]. יש עשרים אנשים שאומרים לי 'גוט מארגן' כל בוקר, ולא אתרגז אם יהיה ארבעים איש שיגידו לי 'גוט מארגן'. אהרן ברוך ליברמן אמר לי הוא פוגש כל מיני אנשים בדרכים והם אומרים

לו שכויח, הם שומעים אותי כל יום, אין לי מושג כלל מי שומע אותי כל יום. ויש בזה גם ענין של כל יום, הביאלא רבי היה אומר יש ענין להכנס כל יום לרבי, בפרט היום שיש את הלוקסוס.

ולאלה שגרים בחוץ אשתדל פעם בחודש להגיע, רק שיתקשרו ולא יתביישו ממני ואשתדל פעם בחודש מכל הערים מפצירים בי כל הזמן שאגיע. (כאן מנה הרבי את שמותם של אלו המפצירים בו שיבוא לעריהם) חוץ פון דו בני ברק זיי געבן זיך אן עצה, זיי' האבן שוין געניג תורה דא [חוץ מהבני ברקים הם כבר מסתדרים, יש להם מספיק תורה פה] אבל 'מרחוק ה' נראה לי', סוועט גארנישט העלפן [כלום לא יעזור] מרחוק החברה קולטים את הדרך.

אאמו"ר זצ"ל היה אומר על הסיפור בגמ' על ר' יוסי בן קסמא שהלך בדרך ושאלו אחד מאיזה עיר אתם, מעיר מלאה חכמים וסופרים. והי' אאמו"ר מפרש ר"י בן קסמא ג"כ נסע להגיד חבורות בכל המקומות, שאל אותו אזא יוד, אזא פה מפיק מרגליות, מסתמא בעירכם צריך להיות לכם עבודה לכל השנה, איך יש לכם זמן לנסוע לאשדוד ולביתר? מתי יש לכם זמן לעשות זאת? סאיז' א קליינע חסידות?! וואס איז דו פראבלעם דארט? [זו חסידות קטנה?! מה הבעיה שם?] ענה 'אני מגיע מעיר מלאכה חכמים וסופרים', אני אבוא לרבי מתי... נעילת החג... פה ושם, אבל כך יש לי מה להתפלל ומה ללמוד, שאלוהו 'רצונך שתדור עמנו במקומותינו? אולי באמת יבוא הרבי לגור בבית שמש?

אמר נא, נא, נא, ווי ביטער ס'איז [לא, כמה מר וקשה שזה] אחרי הכל לשבת בבני ברק ולגור בין ערליכע יודן, עלטערע יודן, המקומות האלו הם באמת מקומות טובים וחשובים ושיהיה להם בהצלחה, אבל אברך המשתייך לחסידות אברך המשתייך למקום, ומסתובב בערים האלו תמחלו לי - כמו הפלאשים פח בבני ברק אף אחד לא מחפש אותם. התאספו האברכים מוויל מאכן א ווינקל, הלואי, [רוצים להקים פינה, הלואי] כך יהיה להם מקום להיות, אך אם לא, הולכים שתיים לפה שלש לשם, בלילה מתפלל שם ביום מתפלל שם, או שאינו יוצא בכלל מיום חמישי עד יום שני, ער ווערט אנגאנצ'ן פארלוירן, ווערט ער אונגאצ'ן צורייב'ן [הוא נהיה לגמרי אבוד ושחוק].

במילא, עכ"פ מועט המחזיק את המרובה, שלא יעבור יום בלי להגיד גוט מארגן, בלי להכנס לכאן, אפילו אלו מרחוק לקבל בל"נ שנוכל להיפגש לפחות פעם בחודש, שיהיה 'נעשה' ולא להסתפק ב'נשמע', 'איך קען שוין, איך ווייס שוין, איך האב אויסגהערט דו צינתוק, מיט דעם האב איך שוין יוצא געווען' [אני כבר יודע ויכול, שמעתי את

הצינתוק ובזה יצאתי את חובתי] צריך להיות 'נעשה', למסור את הזמן להתיישב בשיעור פארברענגען צוזאמן, לאכן פון דו וועלט, אבל לשבת יחד זה כל הקביעות.

תכלית כל התורה הוא אנכי ה' אלקיך, "וידבר אלקים את כל הדברים האלה - לאמר אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אמרנו כל אחד יש לו מצרים, ואף אחד אינו רוצה להתחלף עם המצרים של השני, אבל כל אחד מסוקרן מאוד מהמצרים של השני, איפה זה היה... מה יש לו, מה אין לו... את המצרים שלו הוא תוקע באיזה מקום, או שעסוק להאשים אחרים במצרים שלו, אומרת התורה הוצאתי אתכם ממצרים כדי שתעבדון את האלקים על ההר הזה, אם אתם רוצים לספר על מצרים, ספרו שאנכי ה' אלקיך, בכל יום יהיה בעיניך כחדשים, כל יום שתשמע מצרים חדש תשמע אנכי ה' א חדש, ואם שמעת והפנמת אנכי ה' א חדש היה זה כדי שתזכור את המצרים.

אבל אם המצרים הוא רק להיות עסוק בפרטים לא היה בשנה הזאת רק בשנה ההוא... הוא אשם והוא אשם... להיות עסוק בפרטים, ולא להגיע לאנכי ה' א לא לזה הוצאתי אתכם ממצרים, 'בצאת העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה'. רק מה? זאגט א יונגערמאן ער איז נישט און מצרים, הוא לא יודע מה הרבי מדבר ממצרים ועוד פעם מצרים, הרי מצרים היה לפני 3300 שנה ולי לא חסר מאומה ב"ה, אבל ידוע מאמר העולם "תולעת הנכנסת לחזרת סוברת שאין יותר מתוק מזה", אין דבר כזה שאין כלום, ה' הוא אין סוף וברא את האדם מוגבל, כל אחד יש לו משהו עפעס א קנייטש עפעס א קוועטש ששם יכול להגיע לבוכ"ע או לכסות את זה יותר.

'אויתה תהלה מקרוצי חומר' הקב"ה חפץ ורוצה בתהלה דוקא כי הנך רואה את אפיוסתך וחומריותך ועכ"ז מחזיק מעמד ומגיע לראות שיש שם אין סוף, כי ממה שאתה עושה ומצליח עוד תשתכנע שאתה המוצלח, המקום היחידי שאפשר להגיע לראות שיש בוכ"ע אנכי ה' א, לא מ'בראתי שמים וארץ' כי אתה יכול לדבר מה, אתה יודע בדיוק איך זה נהיה 'חלל ריק', 'פנוי', 'קו', הכל הוא יודע ויכול להגיד, אבל כל זמן שאין זה 'יוצא ממעריך', כל זמן שאינו מגיע ממך ומהמצרים שלך, איז עס נאר געפלאפלט אנכי ה' א, לחיות אנכי ה' א - וחי בהם זהו כל אחד מהמצרים האישי שלו, ואם ה' עוזר ושומע ומפנים את האנכי ה' א, אז המחדש בטובו בכל יום תמיד, יש תמיד חידושים, אך החידוש הזה אינו חידוש סתם, אלא הוא 'אליה וקוץ בה' יש בה איזה חסרון והחסרון ההוא הוא בגלל שהאדם מתגעגע לאין סוף למקום שממנו בא, וע"כ לא שייך מחשבה מוגבלת ודיבור ומעשה, כי שם צריך להיכנע ולבקש מהבוכ"ע.

אבל הדרך היא קשה מאוד, ויש רק תירוץ אחד, התירוץ הוא אחדות, כל עבודת האדם הוא רק ע"י אחדות, כי בודאי אין אנו רואים את עצמנו משנים את הטבע שלנו, 'כי יצר לב האדם רע מנעוריו', 'לפתח חטאת רובץ', ובמה יהיה לנו הכח להתגבר על ההרגלים הרעים, ועל התכונות הרעות, אלא שנתאחד ונתאסף נוכל להמליך את הקדושה, - ותדעו לכם! אפילו בגהנום, אדם שיש לו חבר שהוא עמו אין הוא צריך כלום, הוא רק צריך לראות שלא יהיה לבד, ואדרבה אם נמליך שם את הקב"ה יהיה נחת רוח לקדושה יותר ממקום אחר, כי עי"ז שממליכים את הקדושה מקיימים את הפסוק "גם שם ידך תנחני", ומגלים שגם כל שלילי כל דבר שחשבת שזה סוף העולם יש חיובי, כל פעם שהפנמת את המצרים ואת החיובי של מצרים, יודע אתה שאינך החיובי אלא הקב"ה נתנו, "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים.

וזהו 'בכל יום יהיה בעיניך כחדשים' ביסטו פריש יעדן טאג, יש לך גדענק חדש, האדם אינו נכנס לשעמום, אמנם דבר זה לא יתכן רק אם נהיה באחדות, אם אין אחדות אבד הכל, ולא נוכל להתחזק לבד, כי ההרגל ממאן להשתחרר לפרסם את ה' מתוך מצבו, גם כי האדם שקוע בתוך הטינופת קשה לו להודות בשפלותו, או שחי בהכחשה או שמסתיר זאת ומחליף אותו, ער שמירט זיך נאך אן, ער שפריצט זיך נאך און. און א גוט'ן טאג. לכן צריך האדם להשקיע הרבה עבודה למען האחדות כאשר נהיה באחדות נגיע למקומות כאלו שאדם לבד אינו מסוגל להגיע, ושם נמליך את הקדושה, ולבד אינך יכול להגיע לזה.

וזה הכוונה בסיפור של מאטקע נער, הם היו באחדות, כולם שמחו כשמאטקע נהיה חתן, יעדער איינער שטעלט זיך צו, ס'איז געווען א פיינע חתונה, דו עולם האט פארברענגט, אף אחד לא פספס, כל אחד רצה את ההזדמנות הזאת והחזיקו את עצמם יחד, אבל מאטקע ידע שלמחרת החתונה הוא נשאר 'מאטקע נער', הוא לא רימה את עצמו. ולא רק זה שהוא נשאר מאטקע נער אלא יושבים שבועות כזה ושומעים דברים חדשים 'תמימות' [אני לא יודע מה העניש אותי הבורא שאתם צריכים לסבול אבל כל פעם אני מגיע עם געדאנק חדש] לפתע יוצאים ונפגשים בריקנות.

יוצאים משבועות כזה עם געדאנקן חדשים, מהלכים חדשים ניגונים חדשים [שכויח סענדער, סהאט מיר ממש מחיה געווען, כבר זמן רב לא שמעתי, בדרך כלל שרים דו קוקו מוקו זאכן עכשיו זה היה על טהרת הקודש, איך האב הנאה געהאט, וואס זאל מען טון, כבר זמן רב לא שמעתי, היה הרבה ניגונים חדשים אני לא הכרתי את כל הניגונים איך בין אונטער שטעלינג].

ע"כ מספרים את הסיפור של מאטקע נער, ומזכירים את מה שהיה אומר האמרי יוסף שעוד י"ז שבועות נתאסף שוב למלכיות זכרונות שופרות, דהיינו שאין דרך אחרת שנוכל להחזיק מעמד, רק ע"י שמתמידים להתאסף, ואפילו שא"א להתאסף כמו ביו"ט אפשר להתאסף בשבת, ואם א"א להתאסף בשבת נאספים בחול, להכנס לתפוס א שורה א ווארט א גוט מארגן.

פעם הייתי הולך לאסוף כסף לצרכי קמחא דפסחא, הייתי הולך קודם לכתובות הקלים, היה יהודי כאן הר"ר דוד יהודה יאזשעף ע"ה והוא עמד בחנותו ברחוב ירושלים וכשעברנו שם ונכנסנו הוא כבר חיכה ושמח לקראתנו, והיה אומר לי תמיד ווארט מרבו הדעעשער, והווארט הזה האט מיר מחיה געווען. שבפרשת נשא כתוב כל המתנות שצריך ליתן לכהן "כל תרומה וכל קדשי בני ישראל אשר יקריבו לכהן לו יהיו. ומיד לאחמ"כ כתוב פרשת סוטה, וכתב רש"י למה נסמכה פרשת סוטה לפרשת ביכורים, ללמד שאם לא יביא אדם המתנות והביכורים לכהן סוף שיצריך להביא אותה אל הכהן.

ולכאורה מה ההסבר בזה, מדוע בגלל שלא נתן לכהן צריך להגיע למצב כזה. אמר הדעעשער בכל שנה כשהגיע הזמן שקצרו הפרות והתבואה, התחילו הכהנים להסתובב בבתיים לבקש את המתנות, וכשכבר נכנס לבית שאל מדוע הולכים לבושים כך? מה קרה? מדוע יש שינוי כזה בבית? רואים עיתון שלא צריך, כלי שלא צריך. הכהן היה מגיע וממילא תקנו את הבית, והבית היה נראה כמו שצריך, אבל מי שלא נתן המתנות לכהן ולא הכניס את הכהן לביתו, סופו שיצטרך להביאה אל הכהן.

והיום אפילו שכבר לא מכניסים לבתים, אבל אני אומר תמיד שבלייל שבת אפשר לראות על הילדים מה היה כל השבוע בבית, רק אומרים 'גוט שבת' בלייל שבת אני שם את ידי עליהם והם חושבים שאין לי מה לעשות, אבל אני נוגע מאחור ומרגיש אם הגב קשה וחזק סימן שהיה שבוע קשה, אבל אם הילד רופף ונוח אני יודע שהיה טוב.

וזהו מה שהיה אצל רבא שישב ויצא ממנו דם. בסלונים יש אמרה 'די ווארט האט מיר געקאסט א קארט בליט' [הווארט הזה עלה לי כמות גדולה של דם], והכוונה הוא יש לך קושי וזה עולה לך דם, וללכת ולשוח בפני חבר זה עולה כבר 'קארט בלוט', אבל עכ"ז תבוא און דו זאלסט פארברענגען, כי ההשגות שתוכל לקנות ב'קארט בלוט' הזה, לא תוכל לקנות אפילו תשב ותשמע קסטות, אם ה'נשמע' לא יגיע ל'נעשה' לא תקום ותילך בין ערליכן יודן בין חבריך אין כלום מהנשמע, רק נכנסים בין החברים ס'איז שוין א מחיה, רואים מה קרה מה אפשר לעזור לך, ומה שרק יהיה משתנה האדם לגמרי.

וזהו הענין של 'תמימות תהיינה' שעם זה צריך לצאת מהיו"ט, כיצד מגיעים ל'שבע שבתות תמימות תהיינה', הרי ספרו מ"ט יום ועכ"ז ראו שהגיעו לקרפלעך ואבדו את כל המ"ט מידות, קפצו על זה 'רק את השרוף...' 'רק את זה...' 'כן קבל, לא קבל...' אך לכן ספרים מ"ט יום שתראה שהגעת לחמישים, שהחמישים הוא מקום שצריך להתחיל מחדש עוד פעם, דהיינו עכשיו אנחנו עדיין יחד אבל צריך לדעת שיוצאים מהיו"ט ומחר כבר צריך לבוא לשיעורים הרה"צ ר' יחיאל יהושע מוסר שיעור, וכן אברהם פרל, אביש היילפרין, יצחק ברבר, יעקב ברנשטיין, ושולם ליברמן הולך למסור שיעור בהלכה. ובאת צריך להתחיל עם זה לבוא כל יום להלכה, וצריך להוסיף עוד שיעורי תורה. וזה הדבר היחידי אין לנו קיום אלא דברי התורה הזאת, דוהמע"ה קם כל יום ואמר למקום פלוני אני הולך לבית דירה פלוני אני הולך, אבל ידע שהוא בסכנה גדולה אם לא ילך לביהמ"ד, רגלי מוליכות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשיות כי אני בסכנה.

על כן צריך לידע שיוצאים מהיו"ט, ואכן יחזור להיות מאטקע נער ולא יצליח להתקשר למלכיות זכרונות שופרות - אפילו שבר"ה מגיעים ממקומות מרוחקים יותר - אבל עכ"ז אפשר עדיין להשלים בחבורה בכל חודש, ולא לה שקרובים יותר שיבואו כל שבת, ואלה שקרובים יותר ויש להם אפשרות שיכנסו כל יום לשיעור, פארברענגען מיט חברים, וזה הסוד של ההשפעות 'לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה אלא השלום' ע"י שמחזיקים בשלימות, ע"י שתהיה בתמימות, אפילו שאתה מבין ויודע יותר טוב מהמג"ש. אבל אם תהיה בתמימות, לא יהיה רק התמימות של שופטים אלא יהיה גם התמימות של ויקרא, ולא יחסר לאף אחד כלום, זאל נשפע ווערן רחמים וחסדים טובים על כל ישראל אמון.

